

Vasiyet Sebahat Mayda Yavuz

– Semay · 16 Ekim 2013

Yabancı bir şehirde olmanın güzel yanları olduğu gibi, bazen can sıkıcı yanları da oluyor.

Bu şehre geleli neredeyse bir yıl olmuştu. Yeni yerler, güzellikler görmek çok güzeldi ama bazen de çok tanıdığım olmaması canımı sıkıyordu.

Pazar günlerini oldum olası sevmem. Nedenini bilmiyorum ama pazar günleri; sanki ruhum esir alınıyordu.

Kendimi mengeneyle sıkışmışçasına daralmış hissediyordum.

İşte, günlerden yine bir pazar ve benim değişmeyen can sıkıntım...

Vakit geçsin diye. Kendimi sokağa attım. Selimiye'deki kapalı çarşı'yı gezer, oradan da bir çay bahçesine oturur, bir çay içerim. Hem vakit geçmiş olur, diye düşündüm.

Hem vaktin geçmesini istiyordum, hem de hızlı-hızlı yürüyordum. Yavaş yürüyünce; sanki vücudumun bütün ağırlığı belime yükleniyor, bedenim daha da ağır geliyordu belime...

Geçirdiğim bel fıtığı ameliyatından beri bu böyleydi. Koşar adımlarla yürüyordum hep...

Evde giydiğim kıyafetimi bile değiştirmeden, üzerime bir hırka alıp dışarı çıkmıştım.

Ev ile Selimiye arası, yürüyerek yirmi dakikalık mesafedeydi sanırım ama ben o yolu on dakikada yürümüş ve Selimiye Camii'nin ön tarafındaki Kapalı Çarşı'ya gelmiştim.

Herhangi bir şey almak niyetinde olmadığım için, dükkânlardaki şeylere de alıcı gözüyle bakmadan geçip gittim.

Giriş ve çıkış kapılarının en uzun mesafeli olanını seçerek; çıkış kapısından çıktım. Hemen çıkışta bir çay bahçesi vardı. Nedense birden; oturup çay içmekten de vazgeçtim.

Ana caddenin kaldırımından yine eve dönüyordum. Oysa evde canım sıkıldığı için gelmişim ama yine eve dönüyordum.

Caddenin kenarındaki parkın duvarlarına oturmuş, birkaç kişinin konuşmalarına kulak misafiri oldum.

Üç kişiydiler ve üçü de hemen- hemen aynı yaşlardaydı.

Ortada oturan; 170 santimetre boyunda, tombul, beyaz saçlı, çok ciddi görünümlü olanı, yanındaki arkadaşlarına yüksek sesle ve biraz kızgın bir ifadeyle:

-Benim üç tane torunum var. Hepsi Edirne'de. Onlara diyorum ki: Bakın bana bir şey olursa, ben ölürsen, benim arabama sahip çıkın. Ona iyi bakın. Bu benim size vasiyetim. Yanındakiler de en az onun kadar ciddiyetle, onu dinliyorlardı.

Bu biraz kızgın ama kararlı, otoriter sesin sahibine ister istemez, biraz da çekinerek, başımı çevirip baktım.

Tam önünde; bir bölümü boş, bir bölümünde siyah ayçiçeği çekirdeği, diğer bölümünde beyaz tuzlu nohut, son bölümünde de sarı leblebi bulunan dört bölümlük, üç tekerlekli bir seyyar arabaydı...

Birden gözlerim doldu. Daha da hızlı; adeta bu sesin sahibinin söylediklerini duymak istemezcesine yürümeye başladım.

Gözlerimdeki yaşların süzülmemesi için kendimi zorluyordum. Kaşlarımı çattım. İçimde kopan fırtınaya, iç konuşmalarım eşlik etmeye başladı. Avazım çıktığıınca bağırarak, hıçkırarak hıçkırarak ağlamak istiyordum aslında...

Kim bilir kaç yıl; evinin ekmek teknesi olmuş ki bu küçücük üç tekerlekli seyyar araba; bir Mercedes bir Limuzin'e sahipmiş, onun ilk sahip olduğu arabaymış gibi, özel olduğunu hissettirerek vasiyet etmişti torunlarına...

-Benim arabama iyi bakın!